Bán Zsófia

Csúcsdísz

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 51-52. szám, 2019. december 19.

Mindig a csúcsdísz, az hiányzik.

Hol a csúcsdísz?! Ami volt, tudod.

Feltűnik egy pillanatra, friss molyirtót teszel a szekrénybe, erős, felszálló levendulaillat, már-már émelyítő, és akkor, valahol ott, az akasztott molyirtók mögött.

Felfénylik egy felső polcon, egy doboz mélyén, egy hínáros tó fenekén pislákol talán, a szemed sarkából, periférikusan észleled a derengést, mint valami távoli ködcsillagét, de ahogy odakapod a fejed, kivetnéd pillantásod hálóját, eltűnik; nem, nem kialszik, hanem úgy, mintha ott se lett volna, hülyét csinál belőled, ez az igazság; de, hogy mi az igazság, azt kutyanehéz eldönteni, és egy kutya, hát, főleg, így decemberben, amikor hirtelen megnyílik az ég, lezúdul a városra az ólmos, szennyezett eső, és a bundája megszívja magát vízzel, na, akkor, kész, ereszd el. És ha elereszted, akkor bármi lehet, ez benne a profiterol, odakopizod a fa tetejére, és save. Mented, ami menthető. Csillogni fog, mint a kikefélt kutyaszőr egy nyári délután. Ereszd el.